

[Poul Møller.]

ustandselig lægger hænderne i skødet og siger: vi er afhængige af kapaciteten af faglært arbejdskraft; man må selv gøre noget for at få den forøget. Boligbyggeriet kræver langtidsplanlægning, og ved langtidsplanlægning gælder det også om at få mere arbejdskraft inden for byggefagene.

Specielt vil jeg i denne forbindelse nævne opsparingen. Jeg tror, at det er nødvendigt at give unge mennesker en chance for at spare op til boligformål, og dette kan ske, hvis de ikke skal bidrage så stærkt skattemæssigt til staten, medens denne boligopsparing finder sted. Jeg betragter dette som en rigtigere fremgangsmåde end at give dem tilskud den dag, de skal leje en bolig, fordi de ikke selv har været i stand til at lægge penge til side af deres indkomst.

Opsparing til uddannelse stilles der også krav om, og dette kan give os nye muligheder for at fremme opsparingen. Opsparing til alderdom er vi heller ikke færdige med, blot fordi vi har fået en folkepensionslovgivning; der er mange, der ønsker at have noget ved siden af folkepensionen, men skal det ske på den måde, at man bare stadig væk forøger folkepensionsbeløbet, er det naturligvis klart, at vi ikke får udnyttet det opsparingsincitament, der ligger i bevidstheden om, at man en dag bliver gammel og må holde op med at arbejde. Ønsket om at sikre sin alderdom er trods alt stadig et af de største opsparingsincitamenter, der findes, også selv om der findes en folkepensionsordning, for alle vil gerne have noget ud over folkepensionen. Derfor tror jeg, at man eventuelt på grundlag af den værdifaste alderdomsopsparingsordning, vi skabte i 1956, ad lovgivningens vej skulle tage dette problem op og se, om vi ikke kan skabe et grundlag for en pensionsopsparing for hele befolkningen, en pensionsopsparing, der er værdifast og skattefri, og som særlig kan tiltrække de små indkomster, som særlig kan tiltrække arbejderne.

Jeg tror også, det er nødvendigt, at vi for opsparingens skyld kommer ind på at lette selvpensionisternes kår. Som den højtærede statsminister sagde i går, er det kun selvpensionisterne, der intet har fået; de er tværtimod blevet sorteper, for ikke blot har de ikke fået noget, men alt det, de skal

bruge deres opsparede midler til, bliver dyrere. Jeg er ikke bange for, at den private opsparing kommer til at lide ved det; det kan den nemlig ikke, for den eksisterer ikke.

Jeg tror, det er nødvendigt at gå den vej at forøge den private opsparing. Men hvad enten man ønsker den ene eller den anden løsning af landets økonomiske problemer, af vore markedsøkonomiske problemer eller af andre spørgsmål, er det vigtigste for os herinde, om folkestyret er arbejdsdygtigt, om vort politiske apparat, d. v. s. folketinget, er funktionsdygtigt, eller folketinget befinder sig i en kriseagtig tilstand. Jeg har før givet udtryk for den opfattelse, at her tales og her stemmes, men her forhandles ikke. Jeg tror, det er det første opløsningstegn for et parlament; det har vist sig i andre parlamenter, at når man bare taler og bare stemmer, men ikke længere forhandler, så er selve kimen til folkestyrets opløsning allerede i vækst.

Hvordan er det så gået med de forslag, der fra oppositionens side er fremlagt til forhandling? Der er ikke blevet forhandlet. Ét er, at man kan være uenig, men i disse tilfælde har man slet ikke villet forhandle. Vi fremsatte et forslag til folketingsbeslutning, der tilsigtede at standse arbejdskampene, men ville man lade det gå i udvalg? Nej, man standsede forslaget ved overgangen til anden behandling, for man ønskede ikke at have et udvalg siddende, der kunne følge situationen og udviklingen i arbejdskampen. Her havde man dog kunnet få et apparat, bestående af 17 folketingsmedlemmer, som regeringen havde kunnet tale om arbejdskampproblemerne med. Men man ønskede det ikke; man nægtede forslaget overgang til anden behandling, og derved sikrede man sig, at man blev fri for en udvalgsbehandling vedrørende strejkerne og konflikterne. På den måde undgik man at få et udvalg, hvor regeringen havde kunnet tale med oppositionen om arbejdskampens forhold.

Vort forslag om ændret pristalsberegning satte man sig på, tog formandsposten og lod derefter forslaget gå i syltekrukken for ikke at komme til at afgive betænkning, inden folketinget sluttede sit arbejde. Vort forslag om at fremme uddannelsen ved at give de mennesker, der forsørger deres børn